

97

OBWIESZCZENIE MINISTRA PRACY, PŁAC I SPRAW SOCJALNYCH

z dnia 30 kwietnia 1986 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1974 r. w sprawie czasu pracy i zasad wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu.

1. Na podstawie § 24 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1985 r. w sprawie czasu pracy w uspołecznionych zakładach pracy w latach 1986—1988 oraz zmian niektórych przepisów o czasie pracy (Dz. U. Nr 59, poz. 299) ogłasza się w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1974 r. w sprawie czasu pracy i zasad wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu (Dz. U. Nr 45, poz. 270, z 1981 r. Nr 3, poz. 15 i Nr 31, poz. 176, z 1982 r. Nr 45, poz. 297, z 1984 r. Nr 51, poz. 263 i z 1985 r. Nr 59, poz. 299), z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

2. Podany w załączniku do niniejszego obwieszczenia jednolity tekst nie obejmuje:

- 1) § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1974 r. w sprawie czasu pracy i zasad wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu (Dz. U. Nr 45, poz. 270) w brzmieniu:

„§ 13. 1. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1975 r., z wyjątkiem przepisów § 2—5, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1976 r.

2. Do czasu wejścia w życie przepisów § 2—5 do pracowników wymienionych w tych przepisach stosuje się dotychczasowe normy czasu pracy i zasady wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych.”
- 2) § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lutego 1981 r. w sprawie czasu pracy i zasad wprowadzania w uspołecznionych zakładach pracy dodatkowych dni wolnych od pracy w 1981 r. (Dz. U. Nr 3, poz. 15) w brzmieniu:

„§ 16. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1981 r., z tym że przepis § 15 wchodzi w życie z dniem 1 marca 1981 r.”;
- 3) § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 1981 r. w sprawie czasu pracy i zasad wprowadzania w uspołecznionych zakładach pracy dodatkowych dni wolnych od pracy w 1982 r. (Dz. U. Nr 31, poz. 176 i z 1982 r. Nr 13, poz. 105) w brzmieniu:

„§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1982 r.”;
- 4) § 10 i 12 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie czasu pracy i zasad wprowadzania w uspołecznionych zakładach pracy dodatkowych dni wolnych od pracy w 1983 r. (Dz. U. Nr 45, poz. 297 i z 1983 r. Nr 73, poz. 326) w brzmieniu:

„§ 10. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1974 r. w sprawie czasu pracy i zasad wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu (Dz. U. Nr 45, poz. 270) utrzymuje się na rok 1983 zmiany wprowadzone w tym rozporządzeniu przez § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 1981 r. w sprawie czasu pracy i zasad wprowadzania w uspołecznionych zakładach pracy dodatkowych dni wolnych od pracy w 1982 r. (Dz. U. z 1981 r. Nr 31, poz. 176 i z 1982 r. Nr 13, poz. 105).”

„§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1983 r.”;
- 5) § 19 i 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 października 1984 r. w sprawie zasad stosowania czasu pracy w uspołecznionych zakładach pracy oraz zmian niektórych przepisów o czasie pracy (Dz. U. Nr 51, poz. 263) w brzmieniu:

„§ 19. Przepisy § 1—18 obowiązują w okresie do dnia 31 grudnia 1985 r.”

„§ 21. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1985 r.”;
- 6) § 26 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1985 r. w sprawie czasu pracy w uspołecznionych zakładach pracy w latach 1986—1988 oraz zmian niektórych przepisów o czasie pracy (Dz. U. Nr 59, poz. 299) w brzmieniu:

„§ 26. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.”.

Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych: S. Gębala

Załącznik do obwieszczenia Ministra Pracy, Płac i Spraw Socjalnych z dnia 30 kwietnia 1986 r. (poz. 97)

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 listopada 1974 r.

w sprawie czasu pracy i zasad wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu.

Na podstawie art. 145 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214 oraz z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162) po porozumieniu z ogólnokrajową organizacją międzyzwiązkową zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy dotyczące pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu.

§ 1. 1. Pracownikami zatrudnionymi przy pilnowaniu są pracownicy straży przemysłowej.

2. Za pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu uważa się również innych pracowników obowiązanych do pilnowania całości i bezpieczeństwa mienia, a w szczególności dozorców, portierów i strażników.

§ 2. 1. Czas pracy pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu w miejscu stałym może wynosić:

- 1) 8 godzin dziennie dla zatrudnionych według rozkładu czasu pracy przewidującego pracę codzienną,
- 2) do 12 godzin na dobę dla zatrudnionych w innym niż określony w pkt 1 rozkładzie czasu pracy.

2. Dobowy wymiar czasu pracy pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu może być — na wniosek pracowników lub za ich zgodą — przedłużony do 24 godzin, pod warunkiem wprowadzenia przerw w pracy przeznaczonych na wypoczynek w łącznym wymiarze 4 godzin, nie powodujących obniżenia wynagrodzenia pracownika. Przerwy w pracy nie mogą przypadać na początek lub koniec tak ustalonego rozkładu czasu pracy.

3. W miesięcznym okresie rozliczeniowym czas pracy, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie może przekroczyć liczby godzin wynikającej z pomnożenia 8 godzin przez liczbę kalendarzowych dni roboczych. Norma czasu pracy ustalona na okres miesięczny ulega zmniejszeniu w razie usprawiedliwionej nieobecności pracownika o taką liczbę godzin, jaką pracownik miał przepracować zgodnie z harmonogramem w dniach tej nieobecności.

4. Praca wykonywana ponad normy czasu pracy określone w ust. 1 i 2 stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

§ 3. Pracownikom zatrudnionym w mniejszym wymiarze czasu pracy, niż to wynika z normy określonej w § 2, za pracę przekraczającą ustalony dla nich wymiar czasu pracy, lecz w granicach tej normy, przysługuje normalne wynagrodzenie bez dodatków za pracę w godzinach nadliczbowych.

§ 4. 1. Pracownikom zatrudnionym według rozkładu czasu pracy przewidującego pracę codzienną należy zapewnić za pracę w niedzielę inny dzień w tygodniu wolny od pracy; pracownik powinien korzystać co najmniej raz na 3 tygodnie z niedzieli wolnej od pracy. Dotyczy to również pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze czasu pracy.

2. Pracownikom zatrudnionym według rozkładu czasu pracy przewidującego w każdym tygodniu co najmniej 24 kolejne godziny wolne od pracy nie przysługuje dodatkowy dzień wolny od pracy w zamian za pracę w niedzielę; co najmniej raz na trzy tygodnie 24 kolejne godziny wolne od pracy powinny przypadać w niedzielę.

§ 5. 1. Za pracę przekraczającą dobową lub miesięczną normę czasu pracy przysługuje pracownikowi — oprócz normalnego wynagrodzenia — dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia wynikającego z jego osobistego zaszeregowania. W zakładach, które wprowadziły zakładowe systemy wynagradzania, dodatek wypłacany jest według zasad określonych w tych systemach.

2. W razie przekroczenia równocześnie dziennej i miesięcznej normy czasu pracy przysługuje tylko jeden dodatek.

3. Wynagrodzenie z dodatkiem, o którym mowa w ust. 1, przysługuje za pracę:

- 1) w dniu, który zgodnie z § 4 ust. 1 miał być wolny od pracy, jeżeli nie udzielono pracownikowi innego dnia wolnego od pracy; dotyczy to wyłącznie pra-

cowników zatrudnionych według rozkładu czasu pracy przewidującego pracę codzienną,

2) w dniu świątecznym nie będącym niedzielą i nie przypadającym w niedzielę, jeżeli nie udzielono pracownikowi w zamian za pracę w tym dniu innego dnia wolnego od pracy,

3) w trzecią niedzielę, która miała być wolna od pracy, a także za pracę w trzecią niedzielę, w którą powinny przypadać 24 godziny wolne od pracy, niezależnie od przysługującego pracownikowi w zamian za tę niedzielę innego dnia wolnego od pracy w tygodniu.

4. Przy określaniu uprawnień do wynagrodzenia za godziny nadliczbowe miesięczny wymiar czasu przepracowanego zmniejsza się pracownikowi o taką liczbę godzin przepracowanych w dniach wymienionych w ust. 3, za które otrzymał oprócz normalnego wynagrodzenia dodatek w wysokości 100% wynagrodzenia wynikającego z jego osobistego zaszeregowania lub dodatek określony według zasad ustalonych w zakładowym systemie wynagradzania.

5. W razie zatrudnienia pracownika w dniu, który miał być udzielony w zamian za przepracowaną niedzielę (ust. 3 pkt 3), pracownikowi przysługuje normalne wynagrodzenie za pracę w tym dniu bez dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych.

Rozdział 2

Przepisy dotyczące pracowników zatrudnionych przy konwojowaniu.

§ 6. 1. Pracownikami zatrudnionymi przy konwojowaniu, zwanymi dalej konwojentami, są pracownicy, którzy zgodnie z umową o pracę mają obowiązek stałego konwojowania.

2. Przez konwojowanie rozumie się pilnowanie całości i bezpieczeństwa powierzonego konwojentowi mienia w czasie jego przewozu.

§ 7. 1. Za czas pracy przy konwojowaniu uważa się czas, w którym konwojent ma przedmiot konwoju w swej pieczy.

2. (Przy konwoju jednoosobowym czas pracy liczy się od chwili przejęcia do chwili zdania przedmiotu konwoju.

3. Przy konwoju wieloosobowym do czasu pracy nie wlicza się czasu konwojowania, podczas którego konwojent nie ma przedmiotu konwoju w swojej pieczy; jeżeli nie określono czasu, w którym konwojent ma pieczę nad przedmiotem konwoju — czas pracy liczy się od chwili przejęcia do chwili zdania przedmiotu konwoju.

4. Do czasu pracy konwojenta nie wlicza się czasu dojazdu ze stałego miejsca pracy do miejsca przejęcia przedmiotu konwoju, czasu oczekiwania na przejęcie przedmiotu konwoju oraz czasu przejazdu powrotnego do stałego miejsca pracy od chwili przekazania przedmiotu konwoju.

5. Zasady wynagradzania za czas, w którym konwojent nie ma przedmiotu konwoju w swojej pieczy (ust. 3 i 4), określają odrębne przepisy.

6. Jeżeli jednak czas pracy przy konwojowaniu nie wypełnia normalnego czasu pracy — do czasu pracy konwojenta wlicza się również czas, o którym mowa w ust. 4, w liczbie godzin brakujących do normalnego czasu pracy wynikającego z obowiązującej normy czasu pracy w przyjętym okresie rozliczeniowym.

§ 8. 1. Czas pracy konwojenta nie może przekroczyć 10 godzin na dobę i 84 godzin w okresie dwóch tygodni.

2. Dwutygodniową normę czasu pracy, określoną w ust. 1, zmniejsza się za każdy dzień świąteczny nie będący niedzielą i nie przypadający w niedzielę o 8 godzin lub o 6 godzin — jeżeli dzień świąteczny przypadał w dniu, w którym w danym zakładzie pracy czas pracy wynosi 6 godzin.

§ 9. Praca przy konwojowaniu wykonywana ponad normy czasu pracy wynikające z przepisów § 8 stanowi pracę w godzinach nadliczbowych.

§ 10. Konwojentom zatrudnionym według rozkładu czasu pracy przewidującego pracę codzienną, jeżeli pracują w niedzielę, należy zapewnić inny dzień w tygodniu wolny od pracy, z tym że pracownik powinien korzystać co najmniej raz na 3 tygodnie z niedziel wolnej od pracy.

§ 11. 1. Za pracę w godzinach nadliczbowych — oprócz normalnego wynagrodzenia — konwojentom przysługuje dodatek w wysokości:

1) 50% wynagrodzenia wynikającego z osobistego za-

szeregowania pracownika — za pracę w dwóch pierwszych godzinach nadliczbowych na dobę oraz za pracę w godzinach nadliczbowych przekraczających dwutygodniową normę czasu pracy, przepracowanych w granicach do 10 godzin na dobę;

2) 100% wynagrodzenia wynikającego z osobistego szeregowania pracownika — za pracę nadliczbową ponad dwie godziny na dobę oraz za godziny nadliczbowe przypadające w nocy lub w niedzielę i święta.

2. Za pracę wykonywaną w czasie przekraczającym równocześnie dzienną i dwutygodniową normę czasu pracy przysługuje tylko jeden dodatek.

3. Dodatek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, przysługuje ponadto za pracę w niedzielę, która zgodnie z § 10 powinna być wolna od pracy (co trzecia niedziela), niezależnie od przysługującego konwojentowi w zamian za tę niedzielę innego dnia wolnego od pracy w tygodniu.

4. W razie zatrudnienia konwojenta w dniu, który miał być udzielony jako wolny od pracy w zamian za przepracowaną niedzielę (ust. 3), za pracę w tym dniu przysługuje mu normalne wynagrodzenie bez dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych.

§ 12. W stosunku do pracowników zatrudnionych do rywco przy konwojowaniu mają zastosowanie normy czasu pracy wynikające z przepisów art. 129 Kodeksu pracy oraz zasady wynagradzania za pracę w godzinach nadliczbowych określone w art. 134 Kodeksu pracy.